

O VELIKONOČNÍ NEVĚŘE A SETKÁVÁNÍ S KRISTEM

(Krnov, 31.3.2024)

I.čtení: evangelium podle Marka 16,1-14

II.čtení: II. Epištola Korintským 15,3-4

Milé sestry a milí bratři,

Slyšeli jsme vyznání apoštola Pavla, kterým uvádí celou kapitolu o Ježíšově zmrtvýchvstání. Když si ji přečtete, zjistíte, že Pavel tady napsal velkou obhajobu zmrtvýchvstání – dokonce říká, že pokud by Ježíš z mrtvých nevstal, je celé křesťanství k ničemu a křesťané jsou nejubožejšími ze všech lidí.

Můžete si za domácí úkol celou tu kapitolu dočíst a vyvodit pro sebe důsledky.

Já v tuhle chvíli chci ukázat na jinou věc. Apoštol – byť jedna z největších osobností počátků církve – se vlastně nikdy nesetkal s Kristem před vzkříšením. A tu naši kapitolu začíná slovy: „odevzdal jsem vám, co jsem sám přijal...“ Apoštol přijal od druhých jejich zprávu o Ježíši zemřelém a vzkříšeném a vzal ji jako základ své víry. I když bychom určitě mohli říct, že se to u něj nepochybně sečetlo i s jeho prožitkem na cestě do Damašku, kdy měl vidění Krista. Ale určitě můžeme říci, že Pavel slyšel zprávu o Kristu a uvěřil jí. Chvála Pánu Bohu!

Markovo podání velikonočního dne je zvláštní právě opačným postupem. Nevyjmenovává lidi, kteří uvěřili, ale naopak ty, kdo neuvěřili.

Nejdřív jsou to ženy, které nevěří andělovi v otevřeném hrobě. Pak učedníci nevěří Marii Magdalské. Pak nikdo nevěřil dvěma, kteří potkali vzkříšeného Ježíše cestou do vesničky Emauz. Nakonec se Ježíš musí zjevit všem učedníkům, a pořádně jim vynadat, že jsou tak zabedněni...

Jenomže ono to asi není tak jednoduché – přijmout skutečnost, že Ježíš vstal z mrtvých a žije. Je to něco, co se vymyká naší běžné zkušenosti. Mrtví zůstávají v hrobech a neožívají.

Takhle si to ty ženy představovaly (učedníci určitě taky, ale těm se nechtělo brzo ráno kodrcat někam ke hrobu). Ježíš zemřel. Je to hrozné, je to smutné, je to tragické – ale je to definitivní. Když jdou ony dámy k pohřebišti, vůbec Ježíše nehledají, ony přesně vědí, kde Ho najdou. Tak jako dosud všechny, kdo byl kdy uložen do hrobu.

Vědí přesně, kde Ježíš má být, a jediný jejich problém je, že nevědí, jak odvalí kámen.

Jenže Ježíš všechny překvapí naprosto nevidaným kouskem! Kámen je odvalený a Ježíš na svém místě není. Místo něj sedí za tím balvanem jakýsi mladý muž, který působí skoro jako průvodce v muzeu: zde byl především váš Mistr a zde je místo, kde Ho uložili, jsou tu roušky, do kterých byl zabalen a všechno ostatní. Prohlédněte si to dobře. Ovšem – hlavní exponát je pryč! Prostě proto, že vstal z mrtvých.

Chtěly jste Ho najít tam, kam jste ho v pátek uložili. Jenže On už není a nebude tam, kam ho odložíte, protože je ŽIVÝ!!!

Tohle ten mládenec říká ženám, a jsem přesvědčený, že jsou z toho opravdu pať. „Jak tomu máme rozumět???”

Není vůbec jednoduché pro člověka prostě přepnout svou dlouholetou zkušenost i svůj pohled na svět, a to i když je tady zřejmá skutečnost, která našim světonázoru neodpovídá. Ženy nevěří, učedníci taky ne, dokud je Ježíš nenavštíví osobně.

A to je ta velká zpráva velikonoční!

Protože to, že Ježíš neleží tam, kam jsme Ho zaparkovali, neznamená, že Ho nemůžeme najít a setkat se s ním; neznamená to, že by se nám schovával a nechtěl nás už nikdy vidět.

Učedníci dostávají přesné instrukce, kde svého Pána zase potkají. Mají se vrátit do Galileje, kde to všechno začalo. Mají se vrátit k začátkům, ke kořenům.

Učedníci se nakonec sešli s Pánem. Nakonec porozuměli tomu, že je živý a co vlastně to všechno mělo znamenat. Pochopili, že Ježíš zemřel za lidi, za nás všechny, komu se zrovna život nedaří úplně nejlépe; pochopili, že Ježíš vzal na sebe naše viny, naše bolesti, naše starosti, ale taky nás doprovází všemi radostmi života.

A celý jejich život se tímto setkáním změnil...

I my hledáme Boha, i my hledáme Přítele, hledáme Odpuštění, Spravedlnost a Pravdu; hledáme svého Pána.

A někdy Ho nemůžeme najít. Chtěli bychom Ho najít tam, kam jsme Ho včera položili, chtěli bychom, abychom měli stejnou formulku modlitby, kterou vždycky vyslyší, chtěli bychom mít stejné místo, kde k nám vždycky promluví, chtěli bychom, aby nás oslovoval vždycky stejnými oddíly z Písma...

Jenže Ježíš je Živý! Občas nás překvapí. Musíme naslouchat, abychom slyšeli Jeho hlas, musíme se oprostít od svých očekávání a předsudků, abychom se s Ním setkali. Někdy musíme upravit i svůj světonázor, abychom Mu porozuměli.

Ale když Ho hledáme opravdově, dává se nám nalézt.

Můžeme se s Ním setkat při čtení z Písma, při Večeři Páně, při naslouchání svědectví druhých, přichází za námi ve společenství, ale někdy taky, když jsme o samotě.

Nemusíme jít za učedníky až někam do Galileje. Každý z nás má vlastní místo, kde se setká s Ježíšem. Můžeme naslouchat vyznáním druhých, a tak jako apoštol se inspirovat jejich zprávou, ale to podstatné nakonec je, že Pán chce komunikovat s každým z nás osobně.

Věřím, že každý z nás – když bude chtít a trochu i hledat – najde to své místo a svůj čas setkání s Kristem. Protože Pán je živý a sám hledá své následovníky a posluchače.

Modlitba (Evangelický zpěvník, za písní 563)

Pane Ježíši Kriste,

Ty jsi žil náš život, zažil jsi radost i trápení a prošel naší smrtí.

Rozumíš nám. Rozhodl ses nést naši bolest a projít naší smrtí, i když jsi nemusel.

Jako jediný ses ukázal živý poté, co jsi zemřel.

Prosíme, pomoz nám věřit tomu, co neznáme a nechápeme.

Vlej do našich srdcí naději, která je nad naše chápání.

Zbav nás strachu ze smrti i z toho, co nás v životě ještě čeká.

AMEN